

Sygn. akt II W 1495/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 01 grudnia 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku w Wydziale II Karnym

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Andrzej Haliński

Protokolant: staż. Kinga Wojtaszko

w obecności oskarżyciela skarbowego Drugiego Urzędu Skarbowego w G. – nie stawił się zawiadomiony prawidłowo po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 15 października, 16 grudnia 2015 r., 18 lutego, 02 czerwca, 03 listopada, 25 listopada 2016 r.

sprawy:

K. F., syna J. i C. z domu G., urodzonego w dniu (...) w M.

oskarżonego o to, że:

od dnia 26.05.2012 r. do 27.05.2013 r. w G., będąc jedynym udziałowcem spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. i osobą faktycznie zajmującą się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi spółki, która sporządzała i podpisywała deklaracje VAT-7 spółki, wbrew art. 103 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2004 r. Nr 54, poz. 535) uporczywie nie wpłacał w terminach ustawowych, tj. do 25-tego każdego miesiąca za miesiąc poprzedni, na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w G. podatku od towarów i usług wynikającego do zapłaty z deklaracji VAT-7 podatnika (...) Sp. z o.o. za miesiące kwiecień 2012 r., wrzesień 2012 r., listopad 2012 r., styczeń 2013 r., luty 2013 r., marzec 2013 r., kwiecień 2013 r. w łącznej kwocie 13.901,00 zł

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks

I. oskarżonego K. F. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, stanowiącego wykroczenie skarbowe kwalifikowane z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks, i za to na podstawie art. 57 § 1 kks w zw. z art. 48 § 1 i 4 kks wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości 1.500 zł (jednego tysiąca pięciuset złotych);

II. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz. U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1058 ze zm.) oraz § 14 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 2, § 16, § 19 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata P. Ł. kwotę 1.564,56 zł (jednego tysiąca pięciuset sześćdziesięciu czterech złotych 56/100) brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

III. na podstawie art. 113 § 1 kks w zw. z art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk, art. 1, art. 3 ust. 1, art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego K. F. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.814,56 zł (jednego tysiąca ośmiuset czternastu złotych 56/100) tytułem kosztów sądowych, w tym kwotę 150,00 zł (stu pięćdziesięciu złotych) tytułem opłaty.

Sygn. akt II W 1495/15

UZASADNIENIE

Sąd w oparciu o zgromadzony w sprawie i ujawniony w toku przewodu sądowego materiał dowodowy ustalił następujący stan faktyczny:

W końcówce 2010 r. powstała spółka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G.. Od początku jej głównym udziałowcem był K. F., który posiadał najpierw 99 ze 100 udziałów, a od 24 marca 2013 r. wszystkie 100 udziałów w tej spółce. K. F. był również początkowo Prezesem Zarządu przedmiotowej spółki, przy czym Zarząd był jednoosobowy. Od dnia 01 września 2011 r. Prezesem Zarządu tej spółki został M. B., wpis do KRS w tym przedmiocie nastąpił w dniu 27 października 2011 r. Wiosną 2012 r. M. B. z uwagi na sytuację spółki, w tym problemy z jej płynnością finansową i brak wsparcia, w tym także finansowego, ze strony K. F., postanowił zrezygnować z pełnionej funkcji. Najpierw odbył w tym przedmiocie rozmowę z K. F., ten nie chciał przyjąć od niego pisma z rezygnacją, w związku z czym M. B. wysłał datowane na dzień 15 maja 2012 r. pismo z oświadczeniem, iż z dniem 16 maja 2012 r. (w piśmie omyłkowo wpisano datę roczną 2011) składa rezygnację z pełnienia funkcji Prezesa Zarządu wskazanej wyżej spółki. Pismo to nie zostało odebrane przez K. F. i zostało zwrócone nadawcy. Następnie M. B. wystąpił do Wydziału VII Gospodarczego KRS Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku o usunięcia wpisu dotyczącego pełnienia przez niego funkcji Prezesa Zarządu wskazanej wyżej spółki, postanowienie w tym zakresie zostało wydane w dniu 31 grudnia 2012 r., zaś w dniu 28 czerwca 2013 r. została w tym zakresie wpisana stosowna zmiana w rejestrze KRS.

Następnie przez pewien okres żadna osoba nie była wpisana jako Prezes Zarządu (...) Sp. z o.o. w G.. K. F. został ponownie wpisany jako Prezes Zarządu tej spółki dopiero w dniu 30 września 2015 r. Już wcześniej jednak K. F. jako główny, a od pewnego momentu jedyny udziałowiec spółki, był osobą faktycznie zajmującą się jej sprawami gospodarczymi, w tym finansowymi. W szczególności sporządzał on i podpisywał deklaracje podatkowe VAT-7 tej spółki za miesiące od kwietnia 2012 r. do listopada 2013 r., zaś w trakcie kontroli podatkowej przeprowadzonej w okresie od 16 do 22 października 2012 r. reprezentował spółkę przed organami podatkowymi.

W ramach wykonywania wskazanych wyżej czynności K. F. w okresie od dnia 26 maja 2012 r. do dnia 27 maja 2013 r. wbrew art. 103 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług uparczywie nie wpłacał w terminach ustawowych, tj. do 25-tego dnia każdego miesiąca za miesiąc poprzedni, na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w G. podatku od towarów i usług (...) wynikającego do zapłaty z deklaracji VAT-7 podatnika (...) Sp. z o.o. za miesiące kwiecień 2012 r., wrzesień 2012 r., listopad 2012 r., styczeń 2013 r., luty 2013 r., marzec 2013 r. i kwiecień 2013 r. Wysokość należnego podatku od towarów i usług za kwiecień 2012 r. wynosiła 1.825,00 zł, za wrzesień 2012 r. wynosiła 1.256,00 zł, za listopad 2012 r. wynosiła 1.729,00 zł, za styczeń 2013 r. wynosiła 2.301,00 zł, za luty 2013 r. wynosiła 2.329,00 zł, za marzec 2013 r. wynosiła 2.165,00 zł, zaś za kwiecień 2013 r. wynosiła 2.296,00 zł. Łączna wysokość niewpłaconego w ten sposób podatku wyniosła 13.901,00 zł.

K. F. należny podatek od towarów i usług podatnika (...) Sp. z o.o. w G. za miesiące wrzesień 2012 r., listopad 2012 r. i kwiecień 2013 r. uregulował w całości już po upływie terminów ustawowych do ich wpłacenia. I tak podatek za wrzesień 2012 r. wpłacił w dniu 12 grudnia 2012 r., podatek za listopad 2012 r. wpłacił w dniu 25 stycznia 2013 r., zaś podatek za kwiecień 2013 r. wpłacił w ratach w dniach 03 i 13 września 2013 r. Za pozostałe wymienione wyżej okresy K. F. do daty wyrokowania nie wpłacił w żadnej części zaległego podatku od towarów i usług.

/Dowód: zeznania świadka M. B. k. 124-125; odpisy z KRS k. 11-13, 14-16; wydruk w przedmiocie wpisu do KRS k. 112; informacja z Wydziału VII Gospodarczego KRS Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z załącznikami k. 136-144; kopia protokołu kontroli podatkowej k. 5-10; pisemny wniosek o ukaranie k. 1; wydruki deklaracji VAT-7 k. 48-53; kopie deklaracji VAT-7 k. 59-75, 78; informacje o stanie zaległości podatkowych k. 2, 83, 111, 197; dokumentacja księgowo-rachunkowa – skoroszyt stanowiący załącznik do akt sprawy; informacja z Wydziału VII Gospodarczego KRS Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku k. 202/

Oskarżyciel publiczny Drugi Urząd Skarbowy w G. oskarżył K. F. o to, że od dnia 26.05.2012 r. do 27.05.2013 r. w G., będąc jedynym udziałowcem spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. i osobą faktycznie zajmującą się sprawami

gospodarczymi, w szczególności finansowymi spółki, która sporządzała i podpisywała deklaracje VAT-7 spółki, wbrew art. 103 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2004 r. Nr 54, poz. 535) uporczywie nie wpłacał w terminach ustawowych, tj. do 25-tego każdego miesiąca za miesiąc poprzedni, na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w G. podatku od towarów i usług wynikającego do zapłaty z deklaracji VAT-7 podatnika (...) Sp. z o.o. za miesiące kwiecień 2012 r., wrzesień 2012 r., listopad 2012 r., styczeń 2013 r., luty 2013 r., marzec 2013 r., kwiecień 2013 r. w łącznej kwocie 13.901,00 zł, tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks.

/Akt oskarżenia k. 87/

Oskarżony K. F. jest żonaty, ma jedno dorosłe dziecko, nikt nie pozostaje na jego utrzymaniu. Posiada wykształcenie średnie, jego zawód wyuczony to ślusarz, aktualnie pracuje jako dyrektor w spółce z wynagrodzeniem w kwocie 4.000 zł brutto. Nie posiada majątku. Stan zdrowia oskarżonego jest dobry, nie leczył się psychiatrycznie ani odwykowo, nie deklaruje uzależnień. K. F. w 2013 r. wykazał dochód w wysokości 145.348,43 zł, brak danych co do dochodu oskarżonego w 2014 r. Oskarżony nie był dotychczas karany.

/Dowód: dane o oskarżonym k. 171; informacja dotycząca dochodów oskarżonego k. 82; dane o karalności k. 186/

Oskarżony K. F. nie złożył w niniejszej sprawie wyjaśnień. Z uwagi na niemożność ustalenia jego aktualnego miejsca pobytu postępowanie toczyło się początkowo w trybie postępowania w stosunku do nieobecnych. Oskarżony ostatecznie po jego skutecznym wezwaniu stawiał się na rozprawę w dniu 02 czerwca 2016 r., jednakże nie złożył wówczas wyjaśnień, zaś na kolejne terminy rozprawy nie stawiał się.

/Postanowienie k. 46; protokół rozprawy k. 171-173/

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu analiza zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku przewodu sądowego materiału dowodowego prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż oskarżony K. F. dopuścił się popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia.

Do powyższego wniosku Sąd doszedł po dokonaniu analizy całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. W tym miejscu wskazać należy, iż ze wskazanych wyżej względów oskarżony nie został przesłuchany w toku postępowania w niniejszej sprawie. Tym samym materiał dowodowy ogranicza się do zeznań świadka M. B. oraz dokumentów, na podstawie których w ocenie Sądu można jednak ustalić w sposób pozbawiony wątpliwości stan faktyczny dotyczący sytuacji objętej zarzutem postawionym oskarżonemu, który to stan faktyczny wskazuje na popełnienie przez oskarżonego zarzucanego mu wykroczenia skarbowego. Podkreślić należy, iż dowodowe dokumenty zostały sporządzone przez upoważnione do tego osoby i we właściwej formie, ich autentyczność nie budzi wątpliwości Sądu, nie była również kwestionowana przez strony, a w związku z tym należy je uznać za w pełni wartościowy materiał dowodowy.

Okoliczności mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy w zakresie dotyczącym czynu zarzucanego oskarżonemu wynikają w szczególności z dowodów dokumentarnych w postaci wydruków deklaracji podatkowych VAT-7 (k. 48-53) i kopii deklaracji podatkowych VAT-7 (k. 59-75, 78), z których wynika, w jakiej wysokości (...) Sp. z o.o. w G. powinna była wpłacić podatek od towarów i usług za okresy wskazane w zarzucie postawionym oskarżonego, jak również to, iż to oskarżony osobiście podpisywał deklaracje podatkowe VAT-7 tej spółki złożone za te okresy, z czego wynika, że musiał mieć świadomość, w jakiej wysokości powinien uiścić podatek VAT za przedmiotowe okresy. Należy przy tym dodać, że wśród wspomnianych kopii deklaracji VAT-7 znajdujących się w aktach głównych znajdują się nie tylko deklaracja za miesiące objęte zarzutem, ale także za inne miesiące począwszy od maja 2012 r. do kwietnia 2013 r. Nie ma natomiast wśród tych kopii deklaracji VAT-7 za kwiecień 2012 r., a więc również miesiąc objęty zarzutem, jednakże z dokumentów znajdujących się w dołączonej do akt dokumentacji księgowo- (...) o.o. w G. za 2012 r. wynika, że również ta deklaracja została podpisana przez oskarżonego.

Wspomniane wyżej okoliczności wynikają również z dowodu w postaci pisemnego wniosku o ukaranie za wykroczenie skarbowe (k. 1), na podstawie którego Sąd ustalił, że podatek od towarów i usług za wskazane w zarzucie okresy nie został uiszczony w ustawowych terminach na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w G.. Ponadto z dowodu tego oraz z dowodów w postaci informacji o stanie zaległości podatkowych (k. 2, 83, 111, 197) wynika, iż należny podatek od towarów i usług podatnika (...) Sp. z o.o. w G. za miesiące wrzesień 2012 r., listopad 2012 r. i kwiecień 2013 r. został uregulowany w całości już po upływie terminów ustawowych do ich wpłacenia we wskazanych w tych dokumentach datach, zaś za pozostałe wymienione w zarzucie okresy do daty wyrokowania nie wpłacono w żadnej części zaległego podatku od towarów i usług.

W ocenie Sądu za wiarygodne należało uznać zeznania świadka M. B., byłego Prezesa Zarządu (...) Sp. z o.o. w G., albowiem są one jasne, logiczne i korespondują z innymi dowodami. Z zeznań tych wynika w szczególności, w jakim okresie piastował wskazaną funkcję oraz dlaczego i w jakim trybie z niej zrezygnował. Zeznania tego świadka w tym zakresie znajdują potwierdzenie w dowodach dokumentarnych, w szczególności informacji z Wydziału VII Gospodarczego KRS Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z załącznikami (k. 136-144). Kwestie związane z osobami uprawnionymi do reprezentowania przedmiotowej spółki, ale także inne informacje dotyczące np. udziałowców spółki, wynikają również z dowodów w postaci odpisów z KRS (k. 11-13, 14-16) i wydruku wpisów do KRS (k. 112). Co istotne, zarówno ze wskazanych wyżej kopii deklaracji podatkowych VAT-7, jak i z innych dokumentów, np. kopii protokołu kontroli podatkowej (k. 5-10), wynika, iż oskarżony K. F. nawet w okresach, w których nie piastował formalnie funkcji Prezesa Zarządu (...) Sp. z o.o. w G., jako główny, a od pewnego momentu jedyny udziałowiec spółki był osobą faktycznie zajmującą się jej sprawami gospodarczymi, w tym finansowymi, w tym sporządzał i podpisywał deklaracje podatkowe VAT-7 tej spółki za miesiące od kwietnia 2012 r. do listopada 2013 r., zaś w trakcie kontroli podatkowej przeprowadzonej w okresie od 16 do 22 października 2012 r. reprezentował spółkę przed organami podatkowymi.

Wracając jeszcze do zeznań świadka M. B. wskazać należy, iż tłumacząc przyczyny swojej rezygnacji z funkcji Prezesa Zarządu (...) Sp. z o.o. w G. świadek ten wskazał na trudną sytuację spółki, w tym jej problemy z płynnością finansową, ze ściągalskością należności od dłużników spółki, a w konsekwencji problemy z płatnościami należności na rzecz różnego rodzaju wierzycieli spółki. Twierdzenia świadka w tym zakresie znajdują po części potwierdzenie w treści dokumentów znajdujących się w dołączonej do akt dokumentacji księgowo-rachunkowej (...) Sp. z o.o. w G.. Wskazać należy jednak przy tym, że dokumentacja ta nie obejmuje całego okresu objętego zarzutem postawionym oskarżonemu, a jedynie dokumenty dotyczące 2012 r. i po części 2011 r., co wynika z okoliczności, iż umowa o prowadzenie ksiąg handlowych zawarta pomiędzy podmiotem, od którego dokumentacja ta została uzyskana, a (...) Sp. z o.o. została rozwiązana jeszcze w czerwcu 2012 r., czego przyczyną był zresztą brak płatności ze strony spółki za świadczone na jej rzecz usługi. Z dokumentacji tej wynika w szczególności, że za 2011 r. (...) Sp. z o.o. wykazała stratę w wysokości 6.737,71 zł (po korekcie zeznania podatkowego CIT-8). Z dalszych dokumentów w postaci w szczególności zestawień obrotów i sald oraz zapisów kont analitycznych za 2012 r., raportów kasowych za pierwszych pięć miesięcy 2012 r. czy wyciągów bankowych za pierwsze cztery miesiące 2012 r. wynika w istocie, że (...) Sp. z o.o. miała problemy z płynnością finansową, nie posiadała zbyt znacznych bieżących środków finansowych, ale z drugiej strony funkcjonowała, realizowała na bieżąco transakcje, wypłacała wynagrodzenia pracownikom. W konsekwencji, ze wskazanych dalej względów, w ocenie Sądu wspomniane problemy finansowe spółki w tym okresie nie mogą mieć decydującego znaczenia dla oceny zasadności zarzutu postawionego oskarżonemu w niniejszej sprawie.

Dodać należy, iż we wspomnianej, dołączonej do akt dokumentacji księgowo-rachunkowej dotyczącej (...) Sp. z o.o. znajdują się również deklaracje VAT-7 za poszczególne miesiące 2012 r. wraz z dokumentami stanowiącymi podstawę ich sporządzenia, w szczególności fakturami VAT zakupu i sprzedaży czy rejestrami sprzedaży i zakupów. Jak już wspomniano, dokumentacja ta nie obejmuje natomiast 2013 r., a więc końcowych miesięcy objętych zarzutem rozpatrywanym w niniejszej sprawie. Można jedynie nadmienić, że poczynienie dalszych, bardziej precyzyjnych ustaleń w zakresie sytuacji (...) Sp. z o.o. w G. w tym okresie jest o tyle utrudnione, iż z dostępnych dokumentów nie wynika, gdzie dokładnie znajduje się dokumentacja księgowo-rachunkowa spółki za te okresy, spółka nie realizowała obowiązków informacyjnych chociażby nie składając sprawozdania finansowego za 2013 r. (vide informacja z

Wydziału VII Gospodarczego KRS Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku k. 202), zaś ze wspomnianego już protokołu kontroli podatkowej przeprowadzonej w październiku 2012 r. wynika, że już wcześniej także nie realizowała swoich obowiązków w tym zakresie.

Na koniec rozważań dotyczących dowodów stwierdzić należy, iż Sąd za dowody nie budzące wątpliwości co do ich treści uznał również dokumenty dotyczące osoby oskarżonego w postaci danych o karalności (k. 186) czy informacji dotyczącej dochodów oskarżonego (k. 82).

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że oskarżony K. F. dopuścił się popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia.

W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości możliwość przypisania oskarżonemu K. F. winy w zakresie dotyczącym przypisanego mu czynu. W toku postępowania nie ujawniły się wątpliwości odnośnie stanu zdrowia psychicznego i poczytalności oskarżonego, w związku z czym należy przyjąć, iż K. F. jako osoba dorosła i w pełni poczytalna z pewnością rozumiał znaczenie swojego czynu i miał możliwość pokierowania swoim postępowaniem w zakresie obejmującym przypisany mu czyn. W ocenie Sądu oskarżony działał umyślnie, w formie zamiaru bezpośredniego, i celowo oraz umyślnie nie wpłacił w terminach ustawowych na rzecz właściwego organu podatku od towarów i usług za okresy określone w zarzucie i chciał tego, skoro nie uregulował przedmiotowych należności w terminie pomimo osobistego podpisania i złożenia deklaracji podatkowych, z których należności te wynikały.

Sąd podzielił stanowisko oskarżyciela odnośnie kwalifikacji prawnej czynu popełnionego przez oskarżonego, który należało zakwalifikować jako wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks.

Zgodnie z art. 103 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535 ze zm.) podatnicy są obowiązani, bez wezwania naczelnika urzędu skarbowego, do obliczania i wpłacania podatku za okresy miesięczne w terminie do 25. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy, na rachunek urzędu skarbowego. Oskarżony, pomimo iż w okresie objętym zarzutem był jedynym udziałowcem (...) Sp. z o.o. w G. i osobą faktycznie zajmującą się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi spółki, która sporządzała i podpisywała deklaracje VAT-7 spółki za ten okres, nie wpłacił w ustawowym terminie należnego podatku od towarów i usług za miesiące wymienione w zarzucie na rachunek właściwego organu, którym był Drugi Urząd Skarbowy w G..

Zdaniem Sądu spełnione zostało również znamię uporczywego charakteru niewpłacania w terminie podatku. O uporczywości należy mówić wówczas, gdy uchylanie się ma charakter powtarzalny lub utrzymujący się długo (takie znaczenie słowa „uporczywy” wynika ze Słownika języka polskiego), a przy tym zabarwiony ujemnie z powodu złej woli sprawcy, tj. gdy sprawca ignoruje swój obowiązek, pomimo że ma obiektywnie możliwość jego wykonania. W realiach niniejszej sprawy, w której zarzut dotyczy nieuregulowania w ustawowym terminie podatku od towarów i usług (...), pokreślenia wymaga natomiast, iż nie można uznać za usprawiedliwiające opóźnienie w regulowaniu podatku niezgromadzenie przez podatnika na czas środków finansowych na pokrycie podatku w terminie, skoro podatek od towarów i usług jest regulowany od konkretnych czynności (transakcji) i skoro spółka, której sprawami zajmował się oskarżony, posiadała środki finansowe na przeprowadzenie transakcji, które były podstawą opodatkowania, to oskarżony powinien był zabezpieczyć również stosowne środki na uregulowanie podatku od towarów i usług związanego z tymi transakcjami i wpłacić je w ustawowym terminie właściwemu organowi. Z materiału dowodowego nie wynika również, aby oskarżony K. F. podejmował próby skorzystania z dopuszczalnych ulg przy wpłacaniu podatku (np. rozłożenia należności podatkowych na raty lub odroczenia terminu ich płatności) właśnie z uwagi na brak środków na terminowe wpłacenie podatku. Dodatkowo należy uwzględnić okoliczność, że oskarżony nie wpłacił w terminie ustawowym podatku aż za siedem różnych okresów rozliczeniowych, łącznie trwających ponad rok, zaś jedynie należności za trzy z tych okresów zostały następnie uregulowane z opóźnieniem, zaś za pozostałe okresy należności te nie zostały zapłacone do daty wyrokowania w niniejszej sprawie. Okoliczności te przemawiają zdaniem Sądu za przyjęciem, iż opóźnienie w uregulowaniu podatku miało charakter uporczywy we wskazanym wyżej rozumieniu.

Kwalifikację prawną czynu należało uzupełnić, co trafnie uczynił oskarżyciel, o art. 9 § 3 kks, albowiem ze wskazanych wyżej względów należy uznać, iż K. F. w okresie objętym zarzutem niewątpliwie zajmował się sprawami gospodarczymi, w tym finansowymi, (...) Sp. z o.o. w G. i w konsekwencji odpowiada za omawiane wykroczenie skarbowe jak sprawca właśnie na podstawie art. 9 § 3 kks.

W tym miejscu, z uwagi na wnioski zawarte w mowie końcowej obrońcy oskarżonego, dodać należy, iż zdaniem Sądu w niniejszej sprawie nie było podstaw do częściowego umorzenia postępowania, w zakresie części zarzutu dotyczącej nieterminowego regulowania podatku za trzy miesiące 2012 r., z uwagi na przedawnienie karalności czynu. Podkreślić należy bowiem, iż czyn oskarżonego należy potraktować jako jedno wykroczenie skarbowe, pomimo że obejmuje ono nieregulowanie w terminie podatku za okresy z dwóch różnych lat, a w konsekwencji, z uwagi na treść art. 51 § 1 i 2 kks, przedawnienie karalności rozpatrywanego czynu nastąpi dopiero z dniem 31 grudnia 2016 r.

Uznając oskarżonego K. F. za winnego popełnienia opisanego wyżej wykroczenia skarbowego Sąd na podstawie art. 57 § 1 kks w zw. z art. 48 § 1 i 4 kks wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 1.500 zł. W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu kara jest odpowiednia i stosownie do treści art. 12 § 2 kks oraz art. 13 § 1 kks jej dolegliwość nie przekracza stopnia winy oskarżonego i uwzględnia stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu oraz pozwoli na osiągnięcie celów zapobiegawczych i wychowawczych w odniesieniu do oskarżonego, jak również na spełnienie potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W tym miejscu wskazać należy, iż za przypisane oskarżonemu wykroczenie skarbowe możliwe było wymierzenie kwotowej kary grzywny w wysokości od jednej dziesiątej minimalnego wynagrodzenia do dwudziestokrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia. Tak więc wymierzona oskarżonemu kara jest zdecydowanie bliższa dolnej ustawowej granicy możliwej do wymierzenia kary i nie sposób uznać jej za nadmiernie surową.

Jako okoliczność obciążającą przy określaniu sądowego wymiaru kary Sąd wziął pod uwagę to, iż niewpłacanie przez oskarżonego podatku od towarów i usług za okresy opisane w zarzucie miało charakter długotrwały i w dużej części należności te w dalszym ciągu nie zostały uregulowane. Z kolei jako okoliczności łagodzące Sąd potraktował dotychczasowy tryb życia oskarżonego, w tym w szczególności jego niekaralność, stosunkowo nieznaną łączną wysokość niewpłaconego przez oskarżonego podatku od towarów i usług, a także okoliczność, iż zaległe należności podatkowe za trzy okresy rozliczeniowe wskazane w zarzucie zostały ostatecznie, aczkolwiek z opóźnieniem, uregulowane.

Sąd przy określaniu wysokości kary grzywny wymierzonej oskarżonemu miał również na uwadze, stosownie do treści art. 48 ust. 4 kks, stosunki majątkowe i rodzinne oskarżonego, wynikające zarówno z podanych przez niego na rozprawie danych, jak i ze wspomnianej wyżej informacji o dochodach oskarżonego.

Sąd orzekł również o kosztach procesu. Przede wszystkim na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze oraz § 14 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 2, § 16, § 19 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata P. Ł. kwotę 1.564,56 zł brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu. W tym miejscu należy zaznaczyć, iż na rozprawie w dniu 02 czerwca 2016 r. z uwagi na brak podstaw do dalszego prowadzenia postępowania w trybie postępowania w stosunku do nieobecnych Sąd zwolnił obrońcę z jego obowiązków, jednak na wniosek oskarżonego na tym samym terminie rozprawy na innej podstawie ponownie wyznaczył wyżej wymienionego obrońcą z urzędu oskarżonego. W związku z tym obrońca wniósł o zasądzenie na jego rzecz podwójnej stawki minimalnej wynikającej z obowiązujących przepisów, jednakże w ocenie Sądu wobec rzeczywistej ciągłości wykonywania przez niego obowiązków obrońcy z urzędu oskarżonego stawkę tę należało uwzględnić jeden raz za postępowanie sądowe (oraz odrębnie stawkę za postępowanie przygotowawcze) i następnie powiększyć ją zgodnie z wymienionymi wyżej przepisami za dodatkowe terminy rozprawy, co łącznie uzasadniało zasądzenie wskazanej wyżej kwoty.

Ponadto Sąd na podstawie art. 113 § 1 kks w zw. z art. 626 § 1 kpk i art. 627 kpk wobec wydania wyroku skazującego zasądził od oskarżonego K. F. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.814,56 zł tytułem kosztów sądowych, w tym kwotę 150,00 zł tytułem opłaty (jej wysokość wynika z treści art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych). Na pozostałą część kosztów procesu składają się wydatki poniesione w toku postępowania przez Skarb Państwa w związku z tzw. ryczałtem pocztowym, uzyskaniem danych o karalności oskarżonego oraz przyznanym obrońcy oskarżonego zwrotem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.